

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἑμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἷ ν α ι μ ὅ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ἰουλίου τρίτη,
στόλοι μὲς σ' τὴν Κρήτη.

Χίλια κι' ἑκατὸ κι' εἰκοσιεφτά,
ἴδατε ποτὲ χάλιν σὰν κι' αὐτά;

**Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων
γιὰ τὸ χάρι τῶν Ἑλλήνων.**

Ὅραματα μεγάλα,
ὄρε Περικλῆ κεφάλα,
μερὸν φαντάζομαι γιὰ τούτῃ τὴν πατρίδα,
μαρμαρίζομαι ξυπνὸς μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

Ὅταν ὠνειρεύθηκα σὰν τούτῃ τῇ φορᾷ.
Καὶ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί βλέπεις:
Φοβερά.

Πιθλαδί;
Τι νὰ σοῦ πῶ... μὲ μίαν φρίκην τρόμου
μαρμαρίζω, Περικλῆ, κυττάζω σ' τὸν νεῖρό μου.
Βλέπω μ' πρὸς καὶ μ' ἀνοικτὰ καὶ μὲ κλεισμένα μάτια,
βλέπω νὰ ξαπλώνεται: σὲ ραχατιοῦ Πιλάτια.

Βλέπω νὰ θεατρίζεται,
νὰ τρέχῃ σὲ θεάματα,
κι' ἐκεῖ νὰ νανουρίζεται
μ' εὐτυχίων ὁράματα.

Μὲ σκιρτήματα καὶ τρέλλαις
τὴν κυττῶ σ' τῆς ταραντέλαις,
τὴν κυττῶ σ' τῆς Ἀλυσσίδες
νὰ χειροκροτῇ Σιλφίδες.

Τὴν κυττάζω τὴν τρανὴ
μιά χαρὰ νὰ λησμονῇ
τὰ μεγάλα τῆς τὰ χάλιν
σὲ Φαλήρων ἀκρογιάλιν.

Τὴν κυττῶ τὴν δοξασμένη
μὲ κομψότητα καὶ χάρι:
ὅταν περίπατο νὰ θγαίνῃ
τὸν ἀέρα τῆς νὰ πάρῃ.

Κι' ἐγὼ μ' προστά μου, Φασουλῆ, τὴν βλέπω νύκτα μ' ἐρα
τῶν φῶτων τὴν μητέρα.

Φ.—Καὶ πῶς τὴν βλέπεις, τζόγια μου;

Π.—Καθὼς τὴν βλέπεις σὺ,
τὴν βλέπω μὲ ξετσιπωσιὰ καὶ σάχλα περισσή.

Κι' ἐγὼ τὴν βλέπω νὰ γλεντᾷ
καὶ νὰ φωνάζῃ: γκέλ μπουρντὰ
σὲ ποδοφούστανα κοντά.

Κι' ἐγὼ τὴν βλέπω τὴν κλεινὴν
νὰ βλέπῃ τὴν Ζωζέτα,
καὶ νὰ διαβάξῃ τὴν Τανὶν
καὶ τὴν Γενὴ Γαζέτα.

Τὴν βλέπω νὰ φροντίζῃ μὲ ζῆλο κι' ἐπιμέλεια
μόνο γιὰ τὸ στομάχι,
καὶ μ' ἐρα νύκτα ν' ἀχῇ
τὸν νοῦ τῆς σ' τὴν Ἀμέλια.

Τὴν κυττῶ τὴν κασιδιέρα
νὰ μὴ δίνῃ μία δηάρα
γιὰ μεγάλαις καὶ πολλαῖς
κάθε τόσο προσβολαῖς.

Τὴν κυττῶ τὴν κακομοῖρα
μὲ Σιλφίδες νὰ χορεύῃ,
καὶ μὲ διακονιάρη λύρα
μπάρμπα-ντόρο νὰ γυρεύῃ.

Τὴν ἀκούω τὴν μουρλούζα
ν' ἀνυμνῇ μὲ καραμοῦζα
τῆς μεγάλης ἀρετῆς τῆς καὶ τῆς ἡθικῆς τὸν πλοῦτο,
καὶ τὴν ἀλκιμὴ ψυχὴ τῆς
νὰ θαυμάξῃ μοναχὴ τῆς,
καὶ νὰ λήῃ σ' τοὺς ἐχθροὺς τῆς: ὠχιάμάν, καὶ τείναι τούτο;

Τοῦρκος ἐρχεται, κυρά,
καὶ θὰ γίνῃ συμφορά.

Ε! κι' αν έρχεται και τί,
κι' ο χορδς καλά κρατεί.
Στέκω σ'ε κρασιού βαρέλα
και χορεύω ταραντέλα.

Έρχεται κι' ένας Βούλγαρος κι' αλύπητα σ'ε δέρνει
κι' ελαιοι της Έκκλησίας σου και τὰ Σχολεία πέρνει.
Κι' ένας Ρωμούνος έρχεται, κυρά μου Κοραλία,
κι' αυτός της Έκκλησίας σου ζητεί και τὰ Σχολεία.

Όλοι ζητούνε μοιρασιά
να κάνουν τ'ο δικό σου,
και σ'ε χορταίνουν με δροσιά..
χαρά σ'το ροζικό σου.

Ε! κι' αν έρχονται και τί,
κι' ο χορδς καλά κρατεί.
Νάχω μόνο το καρδέλι
και για τέτοια δεν με μέλει.

Κι' αν οι Βούλγαροι θαρδάρως κατασχύνουν τ'ονομά μου
κι' αν μου πάρουν άρον άρον όλα τα πολυτίμα μου,
δεν σκοτίζω και για τούτους την ψυχή μου και τον γού μου,
Άρκουδιάρηδες τους δρίζω και καθάρματα του Κρούμου,
κι' έτσι ξεθυμαίνω μόνο,
κι' έτσι δαγάζω κάθε πόνο.

Κι' αν φρενιάσουν κι' οι Ρωμούντοι και χημήξουνε κι' εκείνοι
να μ' άρπάξουν ε, τι μείνη,
θα τους πω κι' αυτούς Τραγιάσκες μ' ένα φτου πολύ μεγάλο,
κι' έτσι τάκτι μου θα δαλάω.

Τρεις άλλοι σου κι' ωμέναι..
μισοφέγγαροι στημένα
βλέπω τώρα, περγελιάστρα,
σ'ε περιδοξά σου κάστρα.

Κι' αν τὰ δλέπη, ε! και τί,
κι' ο χορδς καλά κρατεί.

Κι' αν έστίας προπατόρων θάρδαροι ποδοπατήσουν,
κι' αν ή πράσιναις σημαίαις του Προφήτη κυματίζουν
σ'ε τεμένη μου μεγάλα,
να μη χάσω το φωμάκι,
κι' ας με κάνουν και Τουρκάλα
κι' Οδαλίσκη με γιασμάκι.

Έν άβόγω στάσει στάσου,
ρίξε τάγια σ'τους σκύλους,
ή πολλή ξετσιπωσιά σου
σκάζει και τους άλλοφύλους,
μόνο σ'υ για την δεν δίνεις μια πεντάρα, παπαρδέλα,
και χορεύεις ταραντέλα.

Δοξασμένη μπαλαρίνα,
κορυφαία του χορού,
ζντωσ άφογη τζορτζίνα
έχεις γίνει πρό καιρού.

Έσυνείθισες ες όλα,
και σ'αν άφογη μαριόλα
έν'μιλεις για της βροσιαις,
για της μούντζαις, της φτυσιαις.

Έτσι σ'εμάθανε να ζής, αγαπητή μητέρα,
με μούντζαις απ'όπισω σου, με μούντζαις απ'ό μπρός σου,
κι' όταν χωρίς μουντζώματα περάσής την ήμέρα
σου φαίνεται παράξενο και κάνεις τον σταυρό σου.

Κοιμήσου, μάννα κλασική,
κι' ή μοίρα σου δουλεύει,
φιλοσοφία κυνική
μονάχα βασιλεύει.

Και μες σ'τόν τόσο κυνισμό
με κυνισμού παροξυσμό
σύγχρονοι Διόγηνδες πηδούν από πιθάρινα
και ψάχνουν άλλους κυνικούς, αλλά χωρίς φανάρινα.

Γνωρίζουν απ'έδω κι' εκεί
πώς άφθονούν οι κυνικοί,
κι' έχει ποιος λίγο ποιος πολύ του κυνισμού τη χάρη,
και δ'εν χρειάζεται για αυτήν να δ'όγής με το φανάρι.

Φ. — Άλλ'έμωσ τάμαθες κι' αυτά,
πώς της Σταμπούλ ή Πύλη
μεγάλη νότα μελετά
και πάλι να μάς στείλη,
και λένε πως θα μάς ρωτά
με τι δικαίωμα και πως Αιτός, που βασιλεύει,
τους Κρήτας συμβουλεύει;

Νέα νότα δυνατή,
μά κι' αν έρχεται και τί,
κι' ο χορδς καλά κρατεί.

Νότες μία, νότες δύο, νότες τρεις και νότα μπένε,
έγινε μια μουσική
λίαν διπλωματική,
που κι' έμας διασκεδάζει, Περικλή χαντακωμένε!

Άλλ'έμωσ μ'ένθουσιασμό
τόν έξω τον Έλληνισμό
κυττάζω τον μεγάλο
και θούρια του ψάλλω.

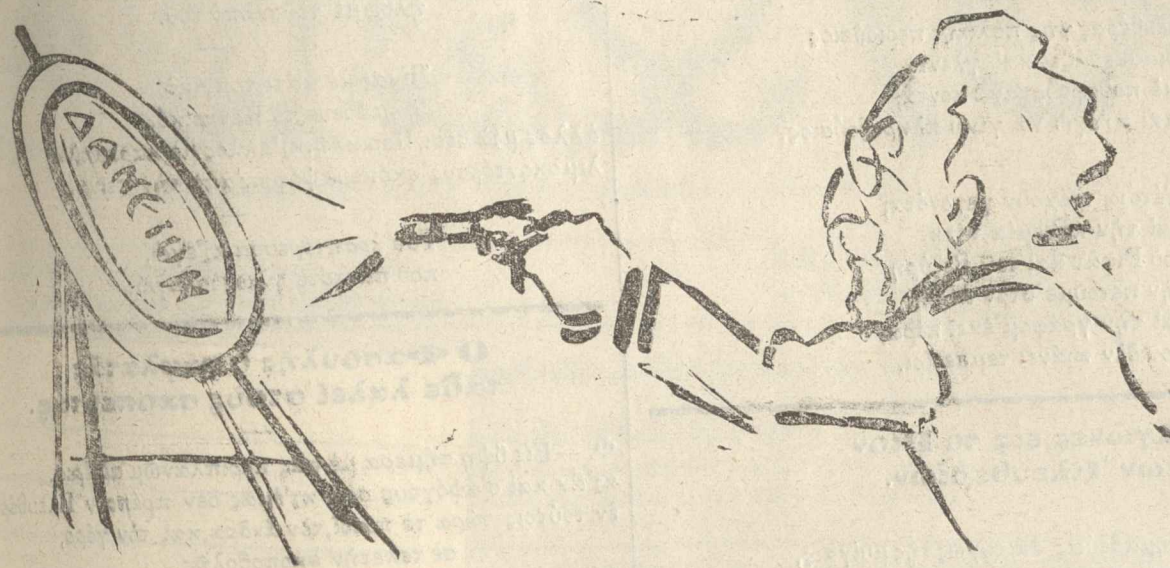
Τονίζω νικητήρια
μακράν της ελευθέρας,
βλέπω συλλαλητήρια
στην Σμύρνη και σ'αξ Σέρρας.

Είς τους έκτος έλπίζω
κι' ευδωϊνος σαλπίζω.

Μην προσδέπεται έδω πέρα
στην ελευθερη μητέρα.
Έκλογαίς θα κάνη τώρα
τών θεσμών ή Μανταφίρα.

Φούριαις έκλογών ξανά,
πατριώται, Ραμπαγάδες,
κι' ή μητέρα, που γεννά
τους αληθινούς ραγιαδες,
δεν μπορεί μ'αυτή την φούρια και τους έξω να συνδράμει
και με θάρρος και μ'ελπίδα
τους αφίνει στην φροντίδα
καθενός Μουφτη κι' Ιμάμη.

Τρώει και πίνει, βρέ παιδιά, σ'α πέντε Βιλαέτια
και δ'εν την μέλει τέσσερα για πίστι και για τέτοια.
Αυτή σ'αυγά της κάθεται καθώς και πάντα φρόνιμα
και τρέχει το στομάχι,
για τοτο σεις με πίστεις και με πατρίδες φρόνημα
φωνάζετε μονάχοι.

Να την χαρίτε τούμπανο τέτοια χρυσή μαννούλα,
όπου ξεπαρδάλονεται για κάθε φαταούλα,
να την χαρίτε τούμπανο τέτοια ταραντελίστρα
και πρώτη ξεμαυλίστρα.

Σύρτε πικρά παράπονα να π'ητε σ'το Ντιβάνι,
προσφέρετε προς τον Χακκή και τ'α δικά της σέβη,
και πείτε του πως έκλογή δύο φοραίς θα κάνη..
μονή δεν φθάνει, βρέ παιδιά, διπλή και περισσεύει.

Είπητε του πως μονάχα της κάλπης το σφαιρίδιον
της προσπορίζει πάντοτε την δόξαν την άιδιον,
κι' από της κάλπης κάλπηδες μπορεί να δ'όγουν και πάλι,
που να μη δίνουν κάλπικο για το καλπάζον χάλι.

Έσείς ύπέρ της πίστεις εξεγερθήτε μόνοι,
κι' αυτή με κάθε της φαγά
σ'όν ενδοξον Κερίμ Αγά
κλίνει σεμνή το γόνυ.

Σεις τώρα με της πίστεις τον θαρραλέον μύστην
άγωνισθήτε μόνοι σας, βαδίζετε γενναίοι,
μη στρέφετε στην μάννα σας, αυτή δεν έχει πίστιν,
ρήτορες της την άλλαξαν και παλαιοί και νέοι.

Θυμώσετε, φωνάζετε,
ζυγούς αποτινάζετε.

Κι' αν φάσκελα σ'ε δώσουνε Πασσάδες λυσσασμένοι,
κι' αν σεις σ'ε τέτοια φάσκελα δ'εν είσθε μαθημένοι,

δώστε τα στην γεννέτεραν ρητορικών σιέλων,
που λ'εν πως έχει νόσημα
να καταρτίζη συλλογας παντοειδών φασκέλων
σ'αν νάναι γραμματόσημα.

Μη προσδέπεται έδω πέρα
στην ελευθερη μητέρα,
κι' ελαιοι τρέχετε με ζήτω
σ'όν Ιωάκειμ τον τρίτο.

Υπό τοτον σκιασθήτε
και μ'αυτον άγωνισθήτε,
πριν χαμάληδες Αγάδες με μπουλούκια χαμαλίκας
να μολύνουν και τεμένη και σεπτές προγόνων θήκας.

Τέτοια φωνάζω, Περικλή, σ'τους αδελφούς εκείνους,
και μες σ'τους τάσους θρήνους,
και μες στην θλίψη την βαρείά
τους λέω για παρηγοριά.

Πώς ο Κορφιάτης κατ'αυτάς έπηγε σ'το Παρίσι
με τον σκοπό φιλέλληνας λυσσώδεις να γνωρίση,
κι' εμάθαμε πως ο Πισών κι' οι φέροντες τα πρώτα
εθαύμασαν την άφογη του Κόντε ρεδιγκάτα.

Εμάθαμε πως σ'όν Φαλλιέρ εκάθισε καρσί
κι' ο Κόντες μίλησε μ'αυτον τα Παλλικά φαρά,
κι' ο Γάλλος για την άφογη του λέγε: μίλλ μερά!

Καί μέσα' στην διάχυσιν αὐτῆς τῆς ὁμιλίας
ὁ προῦχων τῆς Γαλλίας
τοῦπε μὲ σὶκ εὐγενικὸ
πῶς γιὰ δίκῃ του χάρι
κι' ἄλλο βατσέλο Γαλλικὸ
'σὴν Κρήτη θ' ἀριβάρη.

Καθεὶς τῆς ἐλευθέρας γῆς πολίτης περιούσιος
διασκεδάζει καὶ γλεντᾷ
μὲ ποδοφύστανα κοντά,
καὶ προαλείφομαι κι' ἐγὼ νὰ γίνω πληρεξούσιος.

Τέτοια τρέχουν γεγονότα,
καὶ τὴν καθεμία νότα
τοῦ Ριφὰτ καὶ τοῦ Βεζύρη
τὴν πετοῦμε' στὸν ἀέρα,
καὶ τὴν γράφοι' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.

Ἀγῶνες εἰς τὸ Ρίον νέων Ἐλευθερίων.

Π. — Ἐσὺ, ποῦ σημαδεύεις ἐπιτυχῶς τῆς μυίγαις,
εἰς τῶν Ἐλευθερίων τὴν τελετὴν ἐπῆγες;
Φ. — Ἐγὼ, ποῦ σημαδεύω μὲ τέχνη κάθε μυίγα,
εἰς τῶν Ἐλευθερίων τὴν τελετὴν ἐπῆγα.

Κατενθουσιασμένος
τὸ πλῆθος ἀντικρύζω,
κι' ὕμνῳ καὶ μακαρίζω
τῶν σκοπευτῶν τὸ γένος.

Ἐλευθερίων τελετὴ, προσίμιον εὐκλείας,
ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος ὁ τῆς Αἰγιαλείας,
ὁ τῶν γραμμάτων Ὑπουργός, ποῦ σὲ πολλὰ τυρβάζει,
νιοῦρος ἐμπρός μας στέκει
μὲ Μάνλιχερ τουφέκι,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ στόχο του τὸ βάζει

Ποῖα νέα τελετὴ!..
ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...
τώρα Μάνλιχερ κρατεῖ
κι' ὁ προέχων τῆς Παιδείας.

Κόσμος' πῆγε νὰ κρεπάρη,
κι' εἶχαν ἀγωνία τόση
ποῖον τὸ βόλι του θὰ πάρη,
μὰ καὶ ποῖος θὰ τὴν γλυτώσῃ.

Μπαμ ἠκούσθη' στὸν ἀέρα,
μὰ τὰ βόλια' πῆγαν πέρα,
κι' ἐτινάχθη τρομασμένο
τὸ Καμίνι τὸ καῦμένο,
ὁποῦ τὰ πλυτὰ του τώρα
τᾶβγαλε καὶ τοῦτο φόρα.

Ἐνθουσιῶντες ψάλλομεν παιᾶνα νικητήριον
'στὸν τῆς Παιδείας κύριον,
κι' ὠμίλησε' στοὺς σκοπευτὰς μὲ τόνον ἀρειμάνιον,
ὁπότεν ἔφθασε γοργὸς
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
κι' ἔνα τουφέκι τοῦδωσαν κι' ἐσκόπευε... τὸ δάνειον.

Ἐνθουσιῶν ἐπικροτῶ,
καὶ τὸ τουφέκι χαιρετῶ
τοῦ καθενὸς ἱππότου.

Ἐστὸ σάλπισμα τῆς τελετῆς
καθένας Ἄργος σκοπευτῆς
ἦλθε μὲ τὸ σκοπὸ του.

Ἐνας μὲ μάτι τραγικὸ
σημάδευε τὸ Κεντρικόν,
ἄλλος μὲ θέσι, Περικλῆ, κι' ἄλλος μὲ καραμπίνα
λιμοκοντόρους' σκόπευε φόβρος ἀπὸ τὴν πείνα.

Τότ' ἐρρητόρευσα κι' ἐγὼ,
ποῦ πάντοτε γλωσσολογῶ.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατᾶς τάδε λαλεῖ' στοὺς σκοπευτὰς.

Φ. — Εἰς ὕψη σήμερα μὲ σὰς περιπλανῶμ' αἰθέρια,
κι' ἂν καὶ σ' ἀψόγους σὰν κι' ἐμᾶς δὲν πρέπουν Ἐλευθέρια,
ἐν τούτοις τώρα τὸ παιδί, τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν γέρο,
σὲ τελετὴν σκοποβολῆς
τὸν προσκαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο τὸν σκοπευτὴ συγχαίρω.

Κι' ἂν ἄλλοφύλων πλῆθος
θρασύ προτείνῃ στήθος,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις μὲ μάτια σὰν γαρίδα
βάζουν εἰς τὸ σημάδι
τῆς δόξης τὸ ρημάδι,
ποῦ τόχομε πατρίδα.

Ἐν τούτοις, συμπολῖται,
μαζὶ καὶ κατὰ μόνας
ἀκούραστοι τελεῖτε
σκοποβολῆς ἀγῶνας.

Τὸ γένος θέλει μαχητὰς
κι' ἀτιμιῶν ἐκδικητὰς,
γιατὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ρήτορας καὶ τοὺς καλαμαράδες
'γινήκαμε καὶ τῶν σκυλιῶν τῆς Πόλις μασκαράδες.

Σὲ τόσους μπάτσους καὶ δρισιαῖς
γυρεῖ παλληκάρια
γιὰ λεβεντιάς ἀρματοῦσσι,
κι' ὄχι γιὰ καλαμάρια.

Καὶ σὲ λαγκάδια καὶ βουνὰ τουφέκια νὰ βροντοῦν,
μὲ τὴν βροντὴ τῶν τουφεκιῶν νὰ σβύσουνε μαράζια,
καὶ γυρῶ κρινοδάκτυλαις παρθέναις νὰ κεντοῦν
γιὰ τοὺς προμάχους τῆς φυλῆς τὴν Νίκη, τὴν γαλάζια.

Αὐτὰ τοὺς εἶπα σοβαρῶς κι' ἐντόνως, κοκκαλιάρη..
Π. — Λέξω λοιπὸν κατὰ μούτρα γεμᾶτο καλαμάρια..

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ τοῦ Φαλήρου θίασος, αὐτὸς τοῦ Καστελλάνο,
εἰς τὴν Μποεμ ἐπέτυχε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Μὰ τί σὰς λέει, βρε παιδί, κι' ὁ Ρεῖωργης Κα τραμῆς;
τούτου τὴν περιποίησιν κηρύττομεν κι' ἐμεῖς.